

Arrest

nr. 308 177 van 12 juni 2024
in de zaken RvV X en X / XI

Inzake: **X**
 X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. JANS**
 Jaarbeurslaan 17/12
 3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X (zaak met rolnummer X) en X (zaak met rolnummer X), die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2024 met refertenummers X en X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 1 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. JANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 10 november 2022 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 16 november 2022.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoeker en verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 7 december 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekers gehoord op 24 oktober 2023.

1.3. Op 29 november 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd op 30 november 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster L.Y.R.R. luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, R.(...) R.(...) L.(...) Y.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op (...) 1991. U bent geboren en opgegroeid in Acacias, behorend tot het Colombiaanse departement Meta. Daarnaast heeft u in het jaar 2022 drie maanden en een half in de gemeente Vista Hermosa gewoond omdat u daar een handelspand had waar u schoenen en kledij verkocht. Voordien werkte u acht à negen jaar in een lingeeriezaak. Sinds 2014 bent u samen met uw partner C.(...) H.(...) O.(...) J.(...) (OV: (...) CG: (...)). Samen hebben u en O.(...) J.(...) een zoon en een dochter, C.(...) R.(...) A.(...) D.(...) (OV: (...)) en C.(...) R.(...) A.(...) A.(...) (OV: (...)). Daarnaast heeft u nog een andere zoon uit een vroegere relatie, M.(...) R.(...) F.(...) D.(...) (OV: (...)). Uw moeder woont in Acacias. Uw vader woont in Mariquita, een gemeente in het Colombiaanse departement Tolima.

In maart 2022 begon u als zelfstandige schoenen en kledij te verkopen in Vista Hermosa. De zaken liepen goed maar in mei 2022 vond u een flyer in uw winkel waarin stond dat u de volgende dag naar een vergadering van de FARC, in een nabijgelegen gehucht, moest gaan om over de veiligheid van uw zaak te spreken. Nadat u deze brief kreeg sprak u met de eigenares van het handelspand van wie u huurde en zij vertelde dat u zich geen zorgen hoefde te maken. U besloot dan ook om te doen alsof u niks ontvangen had en verder te gaan met de zaak zoals voorheen. Een tweetal weken na het vinden van deze flyer werd uw partner, O.(...) J.(...), opgebeld door iemand van de FARC. Deze vroegen aan uw partner waarom u niet opgedaagd was bij de vergadering. Daarnaast zei de persoon aan de telefoon ook dat jullie negentig paar rubberlaarzen en negentig uniformen moesten geven aan hen en hij benadrukte dat jullie bescherming kregen. Na dit telefoontje lichtte uw partner u in over wat gebeurd was en jullie waren beiden ongerust. Jullie verzamelden alle handelswaren bijeen en verlieten de volgende dag Vista Hermosa en gingen terug wonen in Acacias met de hoop om daar opnieuw te kunnen beginnen. In Acacias maakten jullie een afspraak bij de ombudsdienst zodat jullie zich konden laten registreren als ontheemden. De afspraak om bij de ombudsdienst langs te kunnen gaan liet lang op zich wachten en jullie besloten toen om alles te regelen zodat jullie Colombia konden verlaten. In augustus mochten u en uw partner langsgaan bij de ombudsdienst en jullie kregen een getuigschrift omdat jullie toegevoegd waren aan het slachtofferregister. Eind september of begin oktober werd u opgebeld en bedreigd door hen. U werd gezegd dat zij alles wisten over jullie. Zo wisten ze waar jullie woonden, kenden ze jullie identiteitskaartnummers en telefoonnummers. Ze benadrukten voor het gesprek afgesloten werd ook nog eens dat men geen spelletjes speelde. Omwille van dit telefoontje ging u twee dagen later een klacht indienen bij het openbaar ministerie. De behandeling van de klacht werd niet afgewacht en jullie gingen verder met het regelen van jullie vertrek.

Op 10 november 2022 verlieten uw partner, uw twee zoons en u Colombia met het vliegtuig en jullie reisden naar België waar jullie op 16 november 2022 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indienden. Op 15 augustus 2023 beviel u van uw dochter.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat u of uw kinderen vermoord zullen worden door de FARC omdat u niet verscheen op de vergadering.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten voor: Uw paspoort, het paspoort van uw echtgenoot, de paspoorten van uw zoons, documenten ter staving van jullie ontheemding, een document ter staving van de klacht die werd ingediend bij het openbaar ministerie, verschillende foto's om aan te tonen dat u schoenen verkocht in Colombia en een brief geschreven door de werkgever van uw partner in België ter staving van zijn werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de FARC omdat u niet gedaan had wat men vroeg van u, zijnde verschijnen op de vergadering en hen de gevraagde spullen geven. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat het weinig ernstig is dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS liet optekenen dat u bij DVZ niet volledig eerlijk was geweest. Zo verklaarde u dat het deel betreffende de problemen die jullie gekend zouden hebben op de boerderij gelogen was (CGVS, p. 3). Hoewel u toegeeft dat jullie een fout gemaakt hebben door dit te doen neemt dit niet weg dat jullie destijds op intentionele wijze leugenachtige verklaringen afgelegd hebben tegenover de asielinstantie. Dit wijst er immers op dat jullie er niet voor terugdeinzen om bedrieglijke verklaringen af te leggen, hetgeen afbreuk doet aan jullie algehele geloofwaardigheid.

Dat u trouwens enkel aangaf gelogen te hebben over het deel van de boerderij bij DVZ mag ten stelligste verbazen. Zo had u immers bij DVZ laten optekenen dat er in uw schoenenzaak pamfletten toekwamen met de boodschap dat jullie vacuna (=oorlogstaks) moesten betalen omwille van deze zaak. Daarnaast verklaarde u bij DVZ ook dat u toen telefoontjes met dezelfde boodschap ontving via uw gsm (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Op het CGVS bleek nochtans uit uw verklaringen dat u slechts één pamflet/flyer ontving en dat daarin stond dat u zich moest vertonen op een vergadering die georganiseerd werd door de FARC (CGVS, p. 6-8, 9). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaring bij het CGVS dat er in dit pamflet reeds sprake was van het gegeven dat u vacuna diende te betalen aan hen. Dit werd pas later gecommuniceerd via uw echtgenoot die een telefoontje ontving waarin ze zeiden tegen hem dat jullie uniformen en rubberlaarzen moesten geven aan hen (CGVS, p. 6-8, 9). Dat u de zaken zo anders voorstelt bij het CGVS raakt kant noch wal indien uw verklaringen zouden overeenstemmen met de werkelijkheid. Het is immers bijzonder onlogisch dat u bij DVZ, tijdens de uiteenzetting van uw relaas, op geen enkel moment sprak over een vergadering of de eis van uniformen en rubberlaarzen door de FARC. Dat u bovendien liet uitschijnen bij DVZ dat er meerdere pamfletten en telefoontjes waren met bedreigingen toen jullie zich nog in Vista Hermosa bevonden terwijl blijkt dat er slechts van elk één was toen jullie zich daar bevonden mag de nodige verbazing wekken (CGVS, p. 10). Met deze strijdigheid werd u geconfronteerd en u stelde uw verhaal aangedikt te hebben bij DVZ omwille van slechte raad (CGVS, p. 11). Echter dient opgemerkt te worden dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS enkel verklaarde dat het deel met betrekking tot de boerderij gelogen was. Sterker nog, u verklaarde dat u toen wel de waarheid gesproken had over de bedreigingen van toen jullie de zaak opgericht hadden (CGVS, p. 3-4). Bijgevolg weet uw uitleg met betrekking tot voorgaande tegenstrijdigheden niet te overtuigen.

Alsook is het opvallend dat u bij DVZ verklaarde dat er na jullie vertrek uit Vista Hermosa meerdere telefoontjes met bedreigingen waren rond augustus 2022 (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans bleek uit uw verklaringen bij het CGVS dat u slechts éénmalig opgebeld en bedreigd werd nadat u vertrokken was uit Vista Hermosa (CGVS, p. 10). Het hoeft geen betoog dat het weinig doorleefd is dat uw verklaringen bij DVZ en uw verklaringen bij het CGVS zo uiteenlopen.

Tevens werd vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot wanneer wat gebeurd is in Colombia. Zo is het merkwaardig dat u liet optekenen bij DVZ dat u, na uw vertrek uit Vista Hermosa, telefonisch bedreigd werd rond augustus 2022 (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). U had nochtans te verstaan gegeven bij het CGVS dat u dit telefoontje ontving in oktober. Hierna corrigeerde u zich weliswaar en zei u dat het in augustus was. Klaarblijkelijk was u hierover onzeker dus u corrigeerde u zich opnieuw en stelde dat de telefonische bedreiging plaatsvond begin oktober of eind september (CGVS, p. 10). Dat uw tijdsaanduiding van dit ene telefoontje zo afwijkt van de datum die u liet optekenen bij DVZ is frappant aangezien dit telefoontje de finale reden was voor u en uw echtgenoot om Colombia te ontvluchten. Althans, dit was de reden van vertrek die jullie lieten optekenen bij DVZ (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Bij het CGVS bleek, merkwaardig genoeg, dat jullie reeds voor het ontvangen van dit telefoontje besloten hadden om Colombia te verlaten (CGVS, p. 10). Dat u ook geen eenduidige verklaringen kan afleggen over het moment waarop jullie werkelijk besloten om Colombia te verlaten is eveneens weinig ernstig. Er kan immers verwacht worden dat, indien iemand de drastische beslissing moet nemen om zijn land van herkomst te ontvluchten, er perfect geduid kan worden wanneer deze beslissing precies genomen werd, in casu quod non. Deze en voorgaande vaststellingen doen reeds op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Het is immers allesbehalve ernstig dat uw verklaringen met betrekking tot uw relaas bij DVZ bijna op elk punt afwijken van uw verklaringen bij het CGVS.

Los van het voorgaande zijn er weliswaar nog andere elementen die de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang brengen. Zo stelt het CGVS zich ook ernstige vragen omtrent uw verklaring met betrekking tot de eis van de FARC. Het mag namelijk de nodige verbazing wekken dat de FARC aan jullie gevraagd zouden hebben om hen negentig militaire uniformen en negentig paar rubberlaarzen te bezorgen (CGVS, p. 7, 9; CGVS Oscar, p. 11). Aangezien u slechts een eenvoudige schoenenzaak bezat is dit een absurde eis. U gaf bovendien zelfs ook te verstaan dat jullie niet aan dergelijke uniformen konden geraken (CGVS, p. 9). Het zou dan ook veel logischer geweest zijn mochten de FARC een geldbedrag geëist hebben in plaats van militaire uniformen en rubberlaarzen. Er kan immers vanuit gegaan worden dat de FARC zeker en vast de mogelijkheid heeft om dergelijke spullen ergens te kunnen aanschaffen indien zij daarvoor de financiële middelen hebben. Dat u geen melding maakte van deze eis bij DVZ (zie supra) en dat hun eis dan nog eens zo absurd geweest zou zijn komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Verder stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen omtrent uw verklaringen met betrekking tot het gedrag van de FARC. Zo was niet enkel hun eis absurd maar ook de vaststelling dat de FARC een flyer in uw

winkel legde om dan vervolgens contact te nemen met uw echtgenoot nadat u niet naar hun bijeenkomst was gegaan (CGVS, p. 6-8). Het zou toch veel logischer geweest zijn mochten de FARC u, degene aan wie hun boodschap oorspronkelijk gericht was, benaderen. Aangezien ze wisten waar uw zaak zich bevond konden ze u perfect benaderen in persoon om dit te vragen aan u.

Tevens de vaststelling dat er telkens veel tijd tussen de gebeurtenissen zat valt niet te rijmen met de logica. Zo stond in de flyer die u ontving in mei 2022 dat u zich de volgende dag al diende te begeven naar de bijeenkomst van de FARC (CGVS, p. 8, 9). Dat er toen weliswaar nog twee weken passeerden waarin niks gebeurde vooraleer de FARC toen contact opnamen met uw echtgenoot, om te vragen waarom u niet opgedaagd was, is zeer onlogisch (CGVS, p. 9). Er kan immers verwacht worden dat als u wordt opgeroepen om zich te vertonen dat de FARC geen weken zouden wachten alvorens na te gaan waarom u er niet was, temeer u makkelijk benaderd kon worden. Dat de FARC toen trouwens negentig militaire uniformen en negentig paar rubberlaarzen eisten en vervolgens weer maandenlang niks lieten horen van zich is frappant. Zo blijkt immers uit uw verklaring dat jullie één dag na het telefoontje, dat uw echtgenoot ontving, Vista Hermosa verlieten en dan pas nogmaals gecontacteerd werden eind september of begin oktober (CGVS, p. 9, 10). Dat er bijna drie maanden zouden zitten tussen de eis van de FARC en hun volgende bedreiging is weinig aannemelijk.

Volledigheidshalve dient ook aangestipt te worden dat het volstrekt onduidelijk is waarom de FARC u zouden vertellen dat ze jullie identiteitskaartnummers kennen, jullie telefoonnummers en u weten wonen. Wat de FARC hiermee precies wilden bereiken is volstrekt onduidelijk aangezien jullie reeds vertrokken waren uit Vista Hermosa en dus niet zouden voldoen aan hun eis (CGVS, p. 6-8).

Voorts zijn er nog opvallende vaststellingen die niet te rijmen vallen met de door u geschetste situatie. Zo mag het de nodige verbazing wekken dat u en uw partner zo spoedig mogelijk Vista Hermosa verlieten, nadat uw partner werd opgebeld door de FARC, en jullie zich opnieuw vestigden in Acacias zodoende daar te kunnen beginnen met een schone lei (CGVS, p. 9). Hoewel u stelt dat jullie daar wilden beginnen met een schone lei dient opgemerkt te worden dat uw gedrag daar geen blijk van heeft. Zo besloten u en uw echtgenoot immers al om Colombia te verlaten voordat jullie een afspraak hadden verkregen bij de ombudsdienst en nogmaals telefonisch bedreigd waren door de FARC (CGVS, p. 10). Dit blijkt niet enkel uit uw verklaring maar ook uit de vaststelling dat jullie zelfs overgingen tot de verkoop van jullie motor en voertuig in augustus (Administratief dossier – Groene map, stuk 6; CGVS, p. 4). Dat u en uw partner, desondanks uw eigen bewering, geen poging ondernomen hebben om daar een nieuw leven te beginnen is weinig ernstig. Er kan immers verwacht worden dat er eerst andere mogelijkheden overwogen zouden worden alvorens de drastische beslissing genomen wordt om het land te verlaten, in casu quod non.

Dat jullie trouwens, éénmaal terug in Acacias, overgingen tot de verkoop van al jullie spullen en dit openbaar online gezet hebben met het adres waar de verkoop plaatsvond houdt geen steek (Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Op dat moment waren jullie, althans volgens uw verklaringen, al bedreigd door de FARC waardoor aangenomen kan worden dat jullie koste wat het kost zouden proberen te vermijden om gevonden te worden door hen. Deze vaststelling wekt dan ook veeleer het vermoeden dat jullie niet gevisieerd werden in Colombia. Indien jullie werkelijk een doelwit waren van de FARC, een gevreesde guerrillagroepering, dan kan ervan uitgegaan worden dat u uw locatie niet openbaar zou delen op Facebook. Deze en voorgaande vaststellingen onderstrepen nogmaals de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen en ingeroepen vrees.

Wat de door u neergelegde documenten ter staving van uw ontheemding betreft (Administratief dossier – Groene map, stuk 4) dient opgemerkt te worden dat hieruit niet blijkt dat er een grondig onderzoek gevoerd werd naar het gegeven of u al dan niet werkelijk ontheemd werd omwille van een gewapend conflict. De gemeente Acacias heeft zich louter gebaseerd op de verklaringen van u en uw echtgenoot om hierover een oordeel te vellen (CGVS, p. 7, 9-10). Zoals reeds aangestipt is het ook frappant dat u en uw echtgenoot reeds besloten hadden om Colombia te verlaten alvorens jullie een afspraak hadden bij de ombudsdienst (Zie supra). Dit wekt dan ook veeleer het vermoeden dat dit document, iets wat mogelijks ook tegen betaling verkregen kan worden, gehaald werd omwille van opportunistische redenen.

Wat het uittreksel betreft om aan te tonen dat u een klacht heeft ingediend bij het openbaar ministerie dient opgemerkt te worden dat dit evenmin iets kan wijzigen aan de reeds gedane vaststellingen (CGVS, p. 8; Administratief dossier- Groene map, stuk 5). Zo is het an sich al opvallend dat u pas besloot een klacht in te dienen bij het openbaar ministerie nadat jullie bedreigd werden in Acacias. Nochtans zou verwacht kunnen worden dat jullie reeds onmiddellijk een klacht zouden indienen bij aanvang van jullie problemen. Dat jullie echter pas besloten een klacht in te dienen bij het openbaar ministerie op negen oktober, ruim nadat jullie al besloten hadden om Colombia te verlaten, houdt weinig steek. Bovendien is het weinig ernstig dat jullie een klacht indienen bij het openbaar ministerie maar hier geen resultaat van afwachten (CGVS, p. 11). De bewijswaarde van een klacht is immers gering indien u de verdere opvolging ervan niet afwacht. Namelijk eender wie heeft de mogelijkheid om een klacht in te dienen bij het openbaar ministerie van Colombia, ongeacht of er al dan niet werkelijk problemen geweest zijn. In het licht van de bovenstaande observaties moet dan ook gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de

afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

De overige documenten die u hebt voorgelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo zijn de paspoorten van u en uw gezinsleden slechts indicaties van uw identiteit en nationaliteit, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing. Het document om aan te tonen dat uw partner hier een goede werknemer is in België staat compleet los van de door u ingeroepen vrees.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caqueté. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidsstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden

(‘massacres’), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio’s van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeker, O.J.C.H., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, C.(...) H.(...) O.(...) J.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op (...) juni 1991. U bent geboren en opgegroeid in Villavicencio, behorend tot het Colombiaanse departement Meta. Sinds uw dertien jaar heeft u op heel wat verschillende plekken gewoond binnen Colombia maar dit was altijd, op twee jaar na, binnen het Colombiaanse departement Meta. Uw laatste adres was in Acacias, een gemeente in het Colombiaanse departement Meta. In Colombia heeft u heel wat verschillende opleidingen voltooid, alsook heel wat verschillende jobs uitgeoefend. Sinds 2014 bent u samen met uw partner R.(...) R.(...) L.(...) Y.(...) (OV: (...)/ CG: (...)). Samen hebben u en L.(...) Y.(...) een zoon en dochter, C.(...) R.(...) A.(...) D.(...) (OV: (...)) en C.(...) R.(...) A.(...) A.(...) (OV: (...)). Daarnaast heeft L.(...) uit een vroegere relatie een zoon, M.(...) R.(...) F.(...) D.(...) (OV: (...)). Uw moeder woont in Acacias. Uw vader woont in het departement Cundinamarca.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner R(...) R(...) L(...) Y(...) (OV: (...)/ CG: (...)):

(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner R.(...) R.(...) L.(...) Y.(...) (OV: (...)/ CG: (...)) de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers gebaseerd op de asielmotieven van uw partner, en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend (CGVS L.(...), p. 6). Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Samenvoeging

Gezien hun onderlinge samenhang worden de zaken 308 033 en 308 031 samengevoegd.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In hun verzoekschriften voeren verzoekers een enig middel aan waarin zij de schending aanvoeren van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het beginsel van de *fair play*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen.

Verzoekers gaan in op de veiligheidssituatie in Colombia in het algemeen en het departement Meta in het bijzonder.

Verzoekers vragen in hoofddorde erkend te worden als vluchteling, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.2. Stukken

Bij de verzoekschriften voegen verzoekers volgende stukken:

- COI Focus “*Colombia Veiligheidssituatie*” van 20 november 2023 (stuk 2);
- stuk aangaande moorden in Vista Hermosa op 13 december 2023 (stuk 3).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De verwijzing naar het *fair play*-beginsel en het evenredigheidsbeginsel is niet dienstig. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een verzoeker om internationale bescherming voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de verzoeker om internationale bescherming of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.4.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hun asielaanspraak gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, tegenstrijdigheden en incoherenties, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan hun asielmotieven en hun vrees:

- (i) het is weinig ernstig dat verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud liet optekenen dat ze bij de DVZ niet volledig eerlijk was geweest; dat verzoekers destijds op intentionele wijze leugenachtige verklaringen hebben afgelegd tegenover de asielinstantie, wijst erop dat ze er niet voor terugdeinzen om bedrieglijke verklaringen af te leggen, wat afbreuk doet aan hun algehele geloofwaardigheid;
- (ii) het verbaast dat verzoekster enkel aangaf gelogen te hebben over het relaas inzake de boerderij; verzoekster stelt nog andere zaken zo anders voor bij de DVZ en bij het CGVS dat haar verklaringen niet kunnen overeenstemmen met de werkelijkheid; na confrontatie geeft verzoekster toe ook het relaas over de bedreigingen te hebben aangedikt bij de DVZ, waarover ze eerst bij het CGVS had gesteld dat ze over dat deel wel de waarheid had verteld;
- (iii) verzoekster slaagt er niet in om consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot wanneer wat gebeurd is in Colombia, onder meer over de datum van de telefonische bedreiging en hun beslissing om het land te verlaten;
- (iv) het CGVS stelt zich ernstige vragen met betrekking tot de eis van de FARC om negentig militaire uniformen en negentig paar rubberlaarzen te bezorgen;
- (v) het CGVS stelt zich ook ernstige vragen omtrent verzoeksters verklaringen over het gedrag van de FARC;
- (vi) dat er telkens veel tijd zat tussen de gebeurtenissen valt niet te rijmen met de logica;
- (vii) het is volstrekt onduidelijk waarom de FARC hen zouden vertellen dat ze hun identiteitskaartnummers en hun telefoonnummers kenden en hen wisten wonen nu verzoekers reeds vertrokken waren uit Vista Hermosa;
- (viii) er zijn nog opvallende vaststellingen die niet te rijmen vallen met de situatie zoals door verzoekers geschetst;
- (ix) verzoekers gingen over tot de verkoop van al hun spullen en zetten dit openbaar online met een adres waarop de verkoop plaatsvond; als verzoekers werkelijk een doelwit waren van de FARC, dan zouden zij hun locatie niet openbaar gedeeld hebben op Facebook;
- (x) de neergelegde documenten doen geen afbreuk aan het voorgaande;
- (xi)) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Colombia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoekers laten na het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Colombia.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekers voeren aan dat zij vrezen te worden gedood door de FARC omdat verzoekster die als zelfstandige schoenen en kledij verkocht, niet gedaan heeft wat ze vroegen, namelijk eerst verschijnen op een vergadering om over de veiligheid van haar zaak te spreken en vervolgens om hen de gevraagde spullen te geven. Ze werden hierna telefonisch bedreigd.

3.3.5.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dit omdat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas.

3.3.5.3. Vooreerst merkt de commissaris-generaal terecht het volgende op:

“Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat het weinig ernstig is dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS liet optekenen dat u bij DVZ niet volledig eerlijk was geweest. Zo verklaarde u dat het deel betreffende de problemen die jullie gekend zouden hebben op de boerderij gelogen was (CGVS, p. 3). Hoewel u toegeeft dat jullie een fout gemaakt hebben door dit te doen neemt dit niet weg dat jullie destijds op intentionele wijze leugenachtige verklaringen afgelegd hebben tegenover de asielinstantie. Dit wijst er immers op dat jullie er niet voor terugdeinzen om bedrieglijke verklaringen af te leggen, hetgeen afbreuk doet aan jullie algehele geloofwaardigheid.

Dat u trouwens enkel aangaf gelogen te hebben over het deel van de boerderij bij DVZ mag ten stelligste verbazen. Zo had u immers bij DVZ laten optekenen dat er in uw schoenenzaak pamfletten toekwamen met de boodschap dat jullie vacuna (=oorlogstaks) moesten betalen omwille van deze zaak. Daarnaast verklaarde u bij DVZ ook dat u toen telefoontjes met dezelfde boodschap ontving via uw gsm (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Op het CGVS bleek nochtans uit uw verklaringen dat u slechts één pamflet/flyer ontving en dat daarin stond dat u zich moest vertonen op een vergadering die georganiseerd werd door de FARC (CGVS, p. 6-8, 9). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaring bij het CGVS dat er in dit pamflet reeds sprake was van het gegeven dat u vacuna diende te betalen aan hen. Dit werd pas later gecommuniceerd via uw echtgenoot die een telefoontje ontving waarin ze zeiden tegen hem dat jullie uniformen en rubberlaarzen moesten geven aan hen (CGVS, p. 6-8, 9). Dat u de zaken zo anders voorstelt bij het CGVS raakt kant noch wal indien uw verklaringen zouden overeenstemmen met de werkelijkheid. Het is immers bijzonder onlogisch dat u bij DVZ, tijdens de uiteenzetting van uw relaas, op geen enkel moment sprak over een vergadering of de eis van uniformen en rubberlaarzen door de FARC. Dat u bovendien liet uitschijnen bij DVZ dat er meerdere pamfletten en telefoontjes waren met bedreigingen toen jullie zich nog in Vista Hermosa bevonden terwijl blijkt dat er slechts van elk één was toen jullie zich daar bevonden mag de nodige verbazing wekken (CGVS, p. 10). Met deze strijdigheid werd u geconfronteerd en u stelde uw verhaal aangedikt te hebben bij DVZ omwille van slechte raad (CGVS, p. 11). Echter dient opgemerkt te worden dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS enkel verklaarde dat het deel met betrekking tot de boerderij gelogen was. Sterker nog, u verklaarde dat u toen wel de waarheid gesproken had over de bedreigingen van toen jullie de zaak opgericht hadden (CGVS, p. 3-4). Bijgevolg weet uw uitleg met betrekking tot voorgaande tegenstrijdigheden niet te overtuigen.

Alsook is het opvallend dat u bij DVZ verklaarde dat er na jullie vertrek uit Vista Hermosa meerdere telefoontjes met bedreigingen waren rond augustus 2022 (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans bleek uit uw verklaringen bij het CGVS dat u slechts éénmalig opgebeld en bedreigd werd nadat u vertrokken was uit Vista Hermosa (CGVS, p. 10). Het hoeft geen betoog dat het weinig doorleefd is dat uw verklaringen bij DVZ en uw verklaringen bij het CGVS zo uiteenlopen.”

In hun verzoekschriften leggen verzoekers uit dat ze slecht advies hebben gevolgd en dat het relaas zoals verzoekers dit hebben verteld bij het CGVS het echte en correcte relaas is. Het is niet correct van het CGVS om het huidige eerlijk gedrag van verzoekers af te straffen. Verzoeker heeft ook toegegeven over meer te hebben gelogen dan enkel de boerderij: hij heeft expliciet aangegeven het aantal flyers te hebben aangedikt. Verder stellen verzoekers dat er wel degelijk meerdere telefoontjes waren toen ze nog in Vista Hermosa woonden, maar dat verzoeker slechts één telefoongesprek gevoerd heeft, daarna heeft hij de oproepen niet meer beantwoord.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar zij menen dat het toegeven dat ze gelogen hebben, hun geloofwaardigheid zou herstellen. Waar verzoekers erop wijzen dat verzoekster ook toegaf het aantal flyers

aangedikt te hebben, wordt opgemerkt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster (hierna: CGVS verzoekster), p. 11, vragen 67 en 68) blijkt dat zij pas nadat ze uitdrukkelijk werd geconfronteerd met het gegeven dat ze bij de DVZ verklaard had dat er meerdere flyers en telefonische bedreigingen waren, erkende dat ze het verhaal had aangedikt. Verzoekster heeft dit dus niet uit eigen beweging gedaan maar pas na confrontatie. Dit terwijl ze in het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde *“Over wat heeft u dan de waarheid gesproken? Over de bedreigingen toen we de zaak hebben opgericht”*. Dit betreft precies de flyer waarin de FARC haar zouden hebben uitgenodigd voor een vergadering om de veiligheid van haar zaak te bespreken. Verzoekers' uitleg doet dus geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissingen.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat er wel meerdere telefoontjes waren maar dat verzoeker er slechts één beantwoord heeft, betreft dit een uitleg *post factum* die geen afbreuk doet aan de motieven hierboven weergegeven.

3.3.5.4. De commissaris-generaal vervolgt: *“Tevens werd vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot wanneer wat gebeurd is in Colombia. Zo is het merkwaardig dat u liet optekenen bij DVZ dat u, na uw vertrek uit Vista Hermosa, telefonisch bedreigd werd rond augustus 2022 (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). U had nochtans te verstaan gegeven bij het CGVS dat u dit telefoontje ontving in oktober. Hierna corrigeerde u zich weliswaar en zei u dat het in augustus was. Klaarblijkelijk was u hierover onzeker dus u corrigeerde u zich opnieuw en stelde dat de telefonische bedreiging plaatsvond begin oktober of eind september (CGVS, p. 10). Dat uw tijdsaanduiding van dit ene telefoontje zo afwijkt van de datum die u liet optekenen bij DVZ is frappant aangezien dit telefoontje de finale reden was voor u en uw echtgenoot om Colombia te ontvluchten. Althans, dit was de reden van vertrek die jullie lieten optekenen bij DVZ (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Bij het CGVS bleek, merkwaardig genoeg, dat jullie reeds voor het ontvangen van dit telefoontje besloten hadden om Colombia te verlaten (CGVS, p. 10). Dat u ook geen eenduidige verklaringen kan afleggen over het moment waarop jullie werkelijk besloten om Colombia te verlaten is eveneens weinig ernstig. Er kan immers verwacht worden dat, indien iemand de drastische beslissing moet nemen om zijn land van herkomst te ontvluchten, er perfect geduid kan worden wanneer deze beslissing precies genomen werd, in casu quod non. Deze en voorgaande vaststellingen doen reeds op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Het is immers allesbehalve ernstig dat uw verklaringen met betrekking tot uw relaas bij DVZ bijna op elk punt afwijken van uw verklaringen bij het CGVS.”*

Verzoekers stellen in de verzoekschriften dat ze allebei verklaard hebben dat het tweede telefoongesprek dateert van september/oktober 2022. Ze stellen dat dit in het gehoor van verzoekster op zeer verwarrende wijze genoteerd werd, dat aan verzoeker een gesloten ja/nee-vraag werd gesteld en geen open vraag en dat dit een niet-faire ondervragingspraktijk is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het volgende. Verzoekster verklaarde inzake dit telefoontje (waarin de FARC haar zeiden dat ze alles over hen wisten, ook het nummer van haar identiteitskaart): *“57. Wanneer werd u dan telefonisch bedreigd? Iets van een maand erna, een maand na het getuigschrift van het slachtofferregister ongeveer en maand erna heb ik het getuigschrift hadden ontvangen en op dat moment was dat bevestiging dat we eigenlijk al de best mogelijke beslissing hadden genomen. 58. De telefonische bedreiging was in september? Nee, in oktober ongeveer, het was in augustus; het moet begin oktober, eind september geweest zijn.”* (CGVS verzoekster, p. 10). Verzoeker verklaarde: *“88. Wat is daar dan gebeurd waardoor u besloot om Colombia te verlaten? Ze belden dan mijn echtgenote op en zeiden dat ze haar adres identiteitskaartnummer hadden, alles. Ze noemden haar identiteitskaart nummer ook op, ze geven alles. In juni namen we de beslissing van te zien waar we terecht konden en die oproep dateert van een maand later en toen belden ze mijn echtgenote en noemden haar persoonlijke gegevens op, adres, alles. 89. In welke maand bent u terug gaan wonen in Acacias? Rond juni. 90. 2022? Ja. 91. In augustus/september werd uw echtgenote opgebeld? Ja.”* (CGVS verzoeker, p. 13).

Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt niet dat in dit verband “op zeer verwarrende wijze” zaken genoteerd staan bij verzoekster, verzoekster lijkt gewoon zichzelf te corrigeren. Evenmin blijkt dat aan verzoeker enkel een ja/nee-vraag werd gesteld, integendeel, er blijkt dat verzoeker voorafgaandelijk aan de ja/nee-vraag de nodige context kon geven. Verzoekers kunnen dus niet gevolgd worden dat er sprake zou zijn van een *“onfaire ondervragingspraktijk”*.

Verder ontkennen verzoekers niet dat verzoekster bij de DVZ een ander tijdstip voor dit telefoontje opgaf.

Verzoekers stellen verder nog dat er te veel belang wordt gehecht aan het tijdstip van de beslissing om te vluchten en stellen dat ze er sinds de verhuis van Vista Hermosa terug naar Acacias aan dachten om naar het buitenland te vluchten. De Raad merkt op dat verzoekers zich hier beperken tot loutere beweringen die geen afbreuk doen aan de pertinente motieven in dit verband.

Verzoekers' kritiek in de verzoekschriften kan ook hier geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissingen.

3.3.5.5. Inzake de eis van de FARC om 90 uniformen en 90 paar rubberlaarzen te verkrijgen, stelt de commissaris-generaal:

“Los van het voorgaande zijn er weliswaar nog andere elementen die de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang brengen. Zo stelt het CGVS zich ook ernstige vragen omtrent uw verklaring met betrekking tot de eis van de FARC. Het mag namelijk de nodige verbazing wekken dat de FARC aan jullie gevraagd zouden hebben om hen negentig militaire uniformen en negentig paar rubberlaarzen te bezorgen (CGVS, p. 7, 9; CGVS Oscar, p. 11). Aangezien u slechts een eenvoudige schoenenzaak bezat is dit een absurde eis. U gaf bovendien zelfs ook te verstaan dat jullie niet aan dergelijke uniformen konden geraken (CGVS, p. 9). Het zou dan ook veel logischer geweest zijn mochten de FARC een geldbedrag geëist hebben in plaats van militaire uniformen en rubberlaarzen. Er kan immers vanuit gegaan worden dat de FARC zeker en vast de mogelijkheid heeft om dergelijke spullen ergens te kunnen aanschaffen indien zij daarvoor de financiële middelen hebben. Dat u geen melding maakte van deze eis bij DVZ (zie supra) en dat hun eis dan nog eens zo absurd geweest zou zijn komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.”

Verzoekers voeren in de verzoekschriften aan dat ze in dit verband consequente verklaringen aflegden, en dat verzoeker had uitgelegd dat de FARC zich geregeld in natura laten betalen.

De Raad wijst erop dat het louter verwijzen naar en herhalen van afgelegde verklaringen die ongeloofwaardig werden bevonden, geen afbreuk kan doen aan de pertinente motieven in dit verband.

3.3.5.6. Inzake het motief over het gedrag van de leden van de FARC die verzoeker opbelden en niet verzoekster, nadat zij niet was verschenen op de vergadering, stellen verzoekers dat zij enkel kunnen gissen naar de beweegredenen van de FARC en dat er voor dit gedrag verschillende mogelijkheden zijn. Zij menen dat dit argument geen afbreuk kan doen aan hun geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat deze commentaar geen afbreuk doet aan het motief dat het veel logischer zou zijn geweest dat de FARC verzoekster zelf zouden benaderen en wisten waar haar zaak zich bevond.

3.3.5.7. De commissaris-generaal vervolgt: *“Tevens de vaststelling dat er telkens veel tijd tussen de gebeurtenissen zat valt niet te rijmen met de logica. Zo stond in de flyer die u ontving in mei 2022 dat u zich de volgende dag al diende te begeven naar de bijeenkomst van de FARC (CGVS, p. 8, 9). Dat er toen weliswaar nog twee weken passeerden waarin niks gebeurde vooraleer de FARC toen contact opnamen met uw echtgenoot, om te vragen waarom u niet opgedaagd was, is zeer onlogisch (CGVS, p. 9). Er kan immers verwacht worden dat als u wordt opgeroepen om zich te vertonen dat de FARC geen weken zouden wachten alvorens na te gaan waarom u er niet was, temeer u makkelijk benaderd kon worden. Dat de FARC toen trouwens negentig militaire uniformen en negentig paar rubberlaarzen eisten en vervolgens weer maandenlang niks lieten horen van zich is frappant. Zo blijkt immers uit uw verklaring dat jullie één dag na het telefoontje, dat uw echtgenoot ontving, Vista Hermosa verlieten en dan pas nogmaals gecontacteerd werden eind september of begin oktober (CGVS, p. 9, 10). Dat er bijna drie maanden zouden zitten tussen de eis van de FARC en hun volgende bedreiging is weinig aannemelijk.”*

Verzoekers stellen dat iets als “zeer onlogisch” bestempelen, de facto geen argument is. Dat er een periode van drie maanden verstreken is tussen het eerste telefoontje, dat als gevolg had het stopzetten van de winkel in Vista Hermosa en hun verhuis naar Acacias, en het tweede telefoontje, is volgens verzoekers te verklaren omdat de FARC tijd nodig hadden om hen weer op te sporen.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich ook hier beperken tot een uitleg achteraf die geen afbreuk doet aan de motieven.

3.3.5.8. In de bestreden beslissing staat vervolgens te lezen: *“Volledigheidshalve dient ook aangestipt te worden dat het volstrekt onduidelijk is waarom de FARC u zouden vertellen dat ze jullie identiteitskaartnummers kennen, jullie telefoonnummers en u weten wonen. Wat de FARC hiermee precies wilden bereiken is volstrekt onduidelijk aangezien jullie reeds vertrokken waren uit Vista Hermosa en dus niet zouden voldoen aan hun eis (CGVS, p. 6-8).”*

Verzoekers wijzen er in de verzoekschriften op dat dit een intimidatietechniek betreft en dat het gezin werd geïnvloed aangezien ze niet hadden meegewerkt.

Verzoekers weerleggen met hun argumentatie echter niet dat ze op dat ogenblik al waren vertrokken uit Vista Hermosa (en dus geen bescherming meer nodig hadden voor hun niet meer bestaande zaak) zodat de vraag rijst waarom de FARC hen nog zouden viseren.

3.3.5.9. Volgende motieven laten verzoekers ongemoeid:

“Voorts zijn er nog opvallende vaststellingen die niet te rijmen vallen met de door u geschetste situatie. Zo mag het de nodige verbazing wekken dat u en uw partner zo spoedig mogelijk Vista Hermosa verlieten, nadat uw partner werd opgebeld door de FARC, en jullie zich opnieuw vestigden in Acacias zodoende daar te kunnen beginnen met een schone lei (CGVS, p. 9). Hoewel u stelt dat jullie daar wilden beginnen met een schone lei dient opgemerkt te worden dat uw gedrag daar geen blijk van heeft. Zo besloten u en uw echtgenoot immers al om Colombia te verlaten voordat jullie een afspraak hadden verkregen bij de ombudsdienst en nogmaals telefonisch bedreigd waren door de FARC (CGVS, p. 10). Dit blijkt niet enkel uit uw verklaring maar ook uit de vaststelling dat jullie zelfs overgingen tot de verkoop van jullie motor en voertuig in augustus (Administratief dossier – Groene map, stuk 6; CGVS, p. 4). Dat u en uw partner, desondanks uw eigen bewering, geen poging ondernomen hebben om daar een nieuw leven te beginnen is weinig ernstig. Er kan immers verwacht worden dat er eerst andere mogelijkheden overwogen zouden worden alvorens de drastische beslissing genomen wordt om het land te verlaten, in casu quod non. Dat jullie trouwens, éénmaal terug in Acacias, overgingen tot de verkoop van al jullie spullen en dit openbaar online gezet hebben met het adres waar de verkoop plaatsvond houdt geen steek (Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Op dat moment waren jullie, althans volgens uw verklaringen, al bedreigd door de FARC waardoor aangenomen kan worden dat jullie koste wat het kost zouden proberen te vermijden om gevonden te worden door hen. Deze vaststelling wekt dan ook veeleer het vermoeden dat jullie niet geïnvloed werden in Colombia. Indien jullie werkelijk een doelwit waren van de FARC, een gevreesde guerrillagroepering, dan kan ervan uitgegaan worden dat u uw locatie niet openbaar zou delen op Facebook. Deze en voorgaande vaststellingen onderstrepen nogmaals de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen en ingeroepen vrees.”

De Raad sluit zich aan bij deze motieven.

3.3.5.10. Verzoekers komen in wezen niet verder dan het louter minimaliseren van de vaststellingen die in de bestreden beslissingen gedaan worden en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht en hiermee verklaren of weerleggen verzoekers niet de voormelde pertinente motieven.

3.3.5.11. Inzake de documenten die verzoekers hebben neergelegd, stellen de bestreden beslissingen het volgende:

“Wat de door u neergelegde documenten ter staving van uw ontheemding betreft (Administratief dossier – Groene map, stuk 4) dient opgemerkt te worden dat hieruit niet blijkt dat er een grondig onderzoek gevoerd werd naar het gegeven of u al dan niet werkelijk ontheemd werd omwille van een gewapend conflict. De gemeente Acacias heeft zich louter gebaseerd op de verklaringen van u en uw echtgenoot om hierover een oordeel te vellen (CGVS, p. 7, 9-10). Zoals reeds aangestipt is het ook frappant dat u en uw echtgenoot reeds besloten hadden om Colombia te verlaten alvorens jullie een afspraak hadden bij de ombudsdienst (Zie supra). Dit wekt dan ook veeleer het vermoeden dat dit document, iets wat mogelijks ook tegen betaling verkregen kan worden, gehaald werd omwille van opportunistische redenen.

Wat het uittreksel betreft om aan te tonen dat u een klacht heeft ingediend bij het openbaar ministerie dient opgemerkt te worden dat dit evenmin iets kan wijzigen aan de reeds gedane vaststellingen (CGVS, p. 8; Administratief dossier- Groene map, stuk 5). Zo is het an sich al opvallend dat u pas besloot een klacht in te dienen bij het openbaar ministerie nadat jullie bedreigd werden in Acacias. Nochtans zou verwacht kunnen worden dat jullie reeds onmiddellijk een klacht zouden indienen bij aanvang van jullie problemen. Dat jullie echter pas besloten een klacht in te dienen bij het openbaar ministerie op negen oktober, ruim nadat jullie al besloten hadden om Colombia te verlaten, houdt weinig steek. Bovendien is het weinig ernstig dat jullie een klacht indienen bij het openbaar ministerie maar hier geen resultaat van afwachten (CGVS, p. 11). De bewijswaarde van een klacht is immers gering indien u de verdere opvolging ervan niet afwacht. Namelijk eender wie heeft de mogelijkheid om een klacht in te dienen bij het openbaar ministerie van Colombia, ongeacht of er al dan niet werkelijk problemen geweest zijn. In het licht van de bovenstaande observaties moet dan ook gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non.

(...)

De overige documenten die u hebt voorgelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo zijn de paspoorten van u en uw gezinsleden slechts indicaties van uw identiteit en nationaliteit, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing. Het document om aan te tonen dat uw partner hier een goede werknemer is in België staat compleet los van de door u ingeroepen vrees.”

Verzoekers brengen hiertegen in dat de authenticiteit van het document van de gemeente Acacias niet in twijfel wordt getrokken en dat een lokale autoriteit uitermate goed geplaatst is om de waarachtigheid te controleren van het feit of personen al dan niet ontheemd zijn omwille van een gewapend conflict. De insinuatie dat dergelijk document tegen betaling kan zijn verkregen, is volgens hen volledig uit de lucht gegrepen, dit document bewijst juist dat de feiten die ze hebben aangehaald waar zijn.

In dit verband wijst de Raad erop dat verzoekers niet betwisten dat de gemeente zich louter heeft gebaseerd op hun verklaringen om dit document op te stellen. Gezien uit het bovenstaande blijkt dat hun verklaringen niet geloofwaardig zijn, kan dit document niet worden aangenomen als bewijs van de geloofwaardigheid van hun verklaringen, daargelaten de vraag of dit tegen betaling kan worden verkregen.

Inzake de klacht bij het openbaar ministerie stellen verzoekers dat het gezin geen klacht heeft ingediend na het eerste telefoongesprek om de zaken niet te laten escaleren, ze hebben pas na het tweede telefoongesprek besloten om toch een klacht neer te leggen. Een eventueel strafonderzoek kan jaren duren, het is weinig ernstig te stellen dat verzoekers het resultaat ervan hadden moeten afwachten. Daarenboven is het weinig waarschijnlijk dat het Openbaar Ministerie de gehele organisatie van de FARC zou kunnen opdoeken.

Verzoekers gaan met hun kritiek echter voorbij aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat ze pas besloten een klacht in te dienen op 9 oktober, ruim nadat ze al hadden besloten om het land te verlaten. Daarbij komt dat de commissaris-generaal terecht vaststelt dat eender wie de mogelijkheid heeft om een klacht in te dienen, ongeacht of er werkelijk problemen zijn geweest, zodat deze documenten er inderdaad niet voor zorgen dat verzoekers' verklaringen geloofwaardig worden. Er wordt immers nergens melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaaden die werden verricht. Enkel op basis van deze klacht kan dus niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zoals voorgesteld door verzoekers, zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekers brengen verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Er zijn dus geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze werd bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering kan aan deze klacht, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoekers, slechts een zeer geringe bewijswaarde worden toegekend. Deze klacht kan dus niet de hoger gedane vaststellingen en de motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissingen, ontkrachten.

Verzoekers blijken er in hun verzoekschriften overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is.

De Raad stelt vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot overige documenten die zij overleggen, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.12. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekers niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.13. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

3.3.6.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees

voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekers hun voorgehouden problemen met – en vrees voor – de FARC niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd.

3.3.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissingen onderzoekt de commissaris-generaal de veiligheidssituatie in Colombia aan de hand van het rapport van het UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 20 november 2023 (die verzoekers ook bij hun verzoekschriften voegen), en de EUAA “*Colombia Country Focus*” van december 2022.

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Meta, waar verzoekers zouden hebben verbleven tot aan hun vertrek uit Colombia, worden beoordeeld.

Het departement Meta blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar opnieuw grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-FARC-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoekers verwijzen, ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gestoeld. Stuk 3 dat verzoekers bij het verzoekschrift voegen betreft een stuk in het Spaans zonder vertaling. De Raad kan bijgevolg geen kennis nemen van de inhoud van dit document. Artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedurereglement van de Raad) schrijft voor dat bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling, de Raad niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in het departement Meta is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

3.3.9. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET